

חות קרעים ולהחזיר את הגוש לפי עילות. החברים תמכו בווייס. לוויןגר הוא האיש שהמציא התנחל לוויות עוד לפני שהוקם גוש אמונים. הוא הראשון שכופף את ידה של הממשלה לאשר התנחלות בלב חברון, בפסח 1968, והיה בין היוזמים להקמת גוש-אמונים. היום הוא נחשב כמיעוט קיצוני בגוש. הוא בוטה, בלתי-פרשן ובכל זאת מכונה "האב הרוחני של התנועה". לכל החלטה ולפני כל יוזמה מבקשים החברים את ברכתו.

לווינגר רומה במשהו למנהיג מפ"ם המנוח, מאיר יערי. מתנגדים לו, מנסים למרוד בו. אומרים לו שזרכו אינה נכונה, מתווכחים עימו — אך בכל עניין מבקשים את ברכתו. מתייחסים לדבריו בכובד-ראש, שואלים בעצתו.

השבוע אמר מישהו, כי חברי-הכנסת של מפ"ם הודקפרימשהו מאז מותו של יערי. הם מעזים להרים את הראש ולומר ככל העולה על רוחם. האב הרוחני איננו עוד. בתנועת השומר הצעיר חיכו יותר מ-60 שנה לרגע הזה. לפי אותו היגיון, יחכו לכך בגוש-אמון נים עוד הרבה שנים.

קשה לחברי הגוש למתוח ביקורת על לוויןגר, כלפי חוץ לפחות. הווייס כוחם הקשים לתוך הלילה בין לוויןגר למתנגדיו לעולם לא הסתיימו בטי ריקת-יד של המתנגדים. הם היו קשים, נוקבים, ובסופו של כל יוכוח ממשיך לוויןגר לשאת בתואר המנהיג הבלתי-מוכתר של הגוש. רוחשים לו כבוד ומקפידים להתייחס לכל מוצא פיו.

האשה היחידה בגוש-אמונים שאינה יושבת-בית אלא פעילה בענייני ציבור נקלעה בחודשים האחרונים לקונפליקט עם חבריה. וייס — חוזרת בתשובה, נשואה לאמנון, איש-עסקים מצליח, אם לארבע בנות, גרה בקדומים — נחשבת כאישיות נמרצת, חסרת פשרות. היא זוכה במתיכתו המוסרית

הרב לוויןגר בפעולה. סיגנון תובעני ודוחה...

כי עבורה מסורה, ויש להעריך אותה על התנאים הקשים שבהם היא ממלאת את המשימה. הם טוענים כי אחרי שי החיים בהתנחלויות-הגדה הפכו לשיגרי רתיים ולגורמאליים, כשמקצת הפערי לים המרכזיים התמסרו וקיבלו על עצמם מס תפקידים כמו ראשי מועצות, ניטל העוקץ מן הלהט המהפכני. כמצב עניינים זה מילאה וייס כיושר ובאמונה את תפקידה, ואף בלטה משיכמה ומעלה מעל חבריה.

לעומת זאת, טוען פינחס ולרשטיין כי המאבקים בגוש אינם חדשים. "גוש" אמונים היה תמיד בנוי על קבוצות שונות, ששמרו על פרופיל נמוך. הוא טוען נגד אותם שהלכו הביתה ולא רצו להיות מעורבים, לקחת חלק בעשייה ובפעילות. בין היתר הוא מונה את חנן פורת, שהלך ללמוד וללמד, את הרב יואל ביינן, שחזר לעופרה, ואף כולל את עצמו בהולכים הביתה.

גוש-אמונים לא היה בנוי מעולם על מאבקים אישיים. מי שלא מצא את עצמו, הלך הביתה. אבל מאז שדניאלה נכנסה לתמונה, הקו שלה ושל לוויןגר הוא שמשמע, "אמר ולרשטיין, "דבריה ומעשיה היו לצנינים בעיני רבים. הטיפול שלה בנושא המחלתת היה מנוגד להחלטות מוזכרות-הגוש. היא התייחסה למחלתת כאל הסתדרות עובי דים של תאגיד הטוען לאינטרסים של חבריו. וזה דבר חמור כשלעצמו."

ולרשטיין טוען שווייס לא התמך דדה עם בעיית קליטת עולי אתיופיה, "כמתחייב מאופיו של הגוש". עוד הוא אומר: "אין היום יותר תסיסה ממה שהיה קודם, היום פשוט פורסמו יותר מאמרים, נכתבו יותר רשימות והתי עוררו יותר אנשים בעיקבות ההתבטט איות של דניאלה בנושא התנועה הקיבוצית."

לדעתו, הגוש היה צריך להיות מעין תנועת-יג אידאולוגית, המאגדת בתר כה את המועצות האזוריות, את אמנה את מזכירות הישובים, החברות המפתי חות, לובי הח"כים ועוד. "אבל בראש הגוש לא עומד מישהו שיכול למלא את התפקיד, מישהו שיפעיל בהרמוניה את כל הגופים."

ההתנגדות לווייס, ההולכת וגוברת בהתנחלויות, תביא בעיקבותיה כנראה דיון נוסף, נרגש ומתוח לתוך הלילה, שבו ייעשה ניסיון להדיח את המד כ"לית. אך וייס, אשה לוחמנית ונמי רצת, לא אמרה עדיין את המילה האחרונה שלה. לפי הרצנית הרבה שבה היא מתכוננת למאבק, יש לה סיכוי טוב לכופף את ידם של כל הגברים, הרבנים והעסקנים, שקמו עליה להדיחה.

בחינוך הקפיטליסטי שקיבלה בביתה. אחרים אומרים: "הקיבוצים מנגחים אותנו, באה ההודמנות ודניאלה הש" חילה להם". על תפקודה של וייס הסכים לומר אותו בכיר, כי "בגוש יש פער בין מי שנמצאים במרכז העשייה והפעילות, לבין הנמצאים בפריפריה. אף אחד לא רצה לקבל את התפקיד, אבל ביקורת הם כולם יודעים למתוח". מקורבי משה לוויןגר טענו השבוע

עניין ההתפרצויות של וייס על הקיי בוצים אסור לכרוך אותה עם פטרונה, הרב לוויןגר. "בהתבטאויות על הת" ק"מ", אמר, "ביטאה דניאלה את הקו שלה בלבד. לוויןגר היה תמיד זה ש" הרגיע כטוויים נגד חוגי שמאל. תמך בהיכרות עם יהודים מכל הסוגים. ייחס מישקל לאווירה שאינה יוצרת פער, והתנחלויות וניגוחים". אחד ההסברים בקרב החברים להת" פרצותה של וייס נגד הקיבוצים נעוץ

הבלתי-מסוייגת של לוויןגר. הרב משה לוויןגר, בני קצובר ודניאלה וייס לא היו מוכנים להגיב על ההתקפות שנכתבו על וייס בעיתון נקודה.

"דניאלה השחילה להם!"

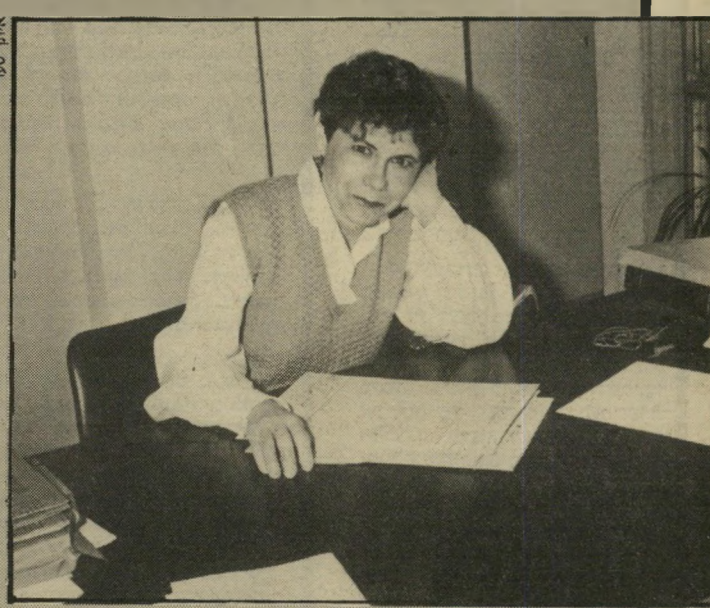
אחד מראשי הגוש היה מוכן לומר, שלא לייחוס, כי לפחות ב"

תירוצים, תירוצים

טובה וחכמה, הייתי בטוחה שכאשר יגיע תורו של העציר לדין, היא תעלה את העניין ביוזמתה. פשוט אי-אפשר היה להתעלם מפגיעות בולטות כל-כך. אבל הדין התנהל על מיימנוחות. הערבי, אינני זוכרת את שמו. דיבר עברית טובה, התברר שהוא מהשטחים הכבושים ונא לחפש עבודה בישראל. הוא נתפס יחד עם שניים אחרים, כשפיקר מכשירי-דין ממכונניות. הוא טען כי אינו מכיר את השניים האחרים, ורק התלווה אליהם אחרי שפגש אותם בפרדס ליד מדורה. העציר היהודי שישב לידו לחש לו שוב שיאמר לשופטת כי הוכה, אבל הוא לא אמר מילה. רק כאשר החלה השופטת לכתוב את החלטתה הסיט העציר את חולצתו ועל כתפו התגלתה חבורה כחולה ענקית. השופטת הציצה בה ואמרה: "כן, ראיתי שאתה פצוע, ואני מפנה את תשומת-לב רופא בית-המעצר. שיטפל בך".

הוא השפיל את עיניו ולא אמר דבר. שבוע שלם הטרידה אותי השאלה מדוע לא ניסתה השופטת לברר כיצד נפצע. סקרנותי לא הניחה לי. עד שהשבוע נכנסתי ללישכתה של השופטת קובו.

היא היתה אדיבה מאוד והתאמצה לזכור. והיא אומנם נזכרה. "כן, אני זוכרת אותו. כי הוא כבר הופיע לפניי פעם נוספת. נכון, הוא היה חבול, אבל בבקשה שהגישה לי המיטרה היה ההסבר. שם נאמר כי כאשר נתפס הוא ניסה לברוח דרך מחסן לחומרי-בניין, ושם נפל ונחבל, לכן לא ראיתי צורך לשאול אותו כל שאלה. מה גם שהוא עצמו לא העלה את העניין". התעקשתי, וסיפרתי לשופטת כי ראיתי כבר מישפטים רבים שבהם טען הנאשם כי הוכה על-ידי המיטרה כדי שיוודה, וניהל מישפטי-זוטא. השופטים היו שואלים אותו מדוע לא התלונן על המכות כהזדמנות הראשונה שניתנה לו, לפני שופטי-המעצרים. לא אחת נרחתה טענת מכות לנאשם, רק מפני שבית-המישפט לא האמין לו ששופטי-המעצרים לא רצה לשמוע על המכות.

מדוע לא שאלה השופטת קובו (למעלה) את העציר החבול ממה נפגע במעצר?

השופטת הסבירה לי כי מנסיונה אין העצירים מעוניינים לעורר את השאלה. אולי הם חוששים שיקבלו עוד מכות אם יספרו לי על כך, אולי הם מרגישים שבעצם הם עצמם התגרו בשוטרים וגרמו למכות והם אשמים. אינני יודעת מדוע, אבל פעם אחת, כאשר הגיע אליי נאשם חבול, ואני ביוזמתי פניתי למיטרה וביקשתי שיקרו וידווחו לי על כך, קרה משהו מוזר. בישיבה הבאה נא הנאשם ואמר לי שהוא עצמו אשם במכות שקיבל, וביקש שאכטל את החקירה. כך שאם עציר אינו מעורר את העניין ביוזמתו, אני רק מפנה את הרופא לטפלו". יצאתי מלישכתה של השופטת קובו בהרגשה קשה. אם גם שופטת כמות, הזוכה בשבחים רבים מפיהם של מישפטים ועצירים, אינה מוצאת לנכון לברר שאלה חשובה כזו — מי יפסיק את אלימות המיטרה וחוקריה?

פניו שטופות הדם של העציר רדפו אותי במשך שבוע שלם. ישבתי במיקרה באולם המעצרים וראיתי את השוטרים מכניסים ערבי צעיר, לבוש סחבות מלוכלכות, שפניו היו חבולות ופצועות בצורה מפחירה. עיניו היו מוקפות עיגולים סגולים, ושקיות נפוחות מלאות דם בלטו מתחת לעיניים. לחייו וסנטרו היו נפוחים ומעוותים. כאשר התיישב מאחורי לחכות לתורו, שמעתי עציר יהודי לוחש לו בערבית: "תגיד לשופטת שהיכו אותך, שהרגו אותך כמכות". לא יכולתי להוריד את מבטי ממנו והפניתי אליו גם את תשומת-ליבו של איש-מיטרה שישב לידו. "הרביצו לו כהוגן" אמרתי לו שוטר. הוא צחק ומשך בכתפיו: "אולי יש לו אידים" אמר. מאחר ששופטי-המעצרים באותו יום היתה אסתר קובו, הידועה כשופטת